

Sygn. akt III APa 2/19 ***Klauzulę wykonalności nadano w dniu 02.03. 2021 r***

na wniosek pełnomocnika powoda (k. 252) w zakresie punktu I.

Z-ca Kierownika sekretariatu

III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

Magdalena Beker

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Beata Górską (spr.)
Sędziowie:	Urszula Iwanowska Romana Mrotek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 17 lutego 2021 r. w S.

sprawy z powództwa T. M.

przeciwko Krajowemu Ośrodkowi (...) Oddziałowi Terenowemu w G.

o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 28 listopada 2018 r., sygn. akt VI P 9/18

- zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce kwoty 322.809,24 zł (trzysta dwadzieścia dwa tysiące osiemset dziewięć złotych i dwadzieścia cztery grosze) zasądza kwotę 300.781,26 zł (trzysta tysięcy siedemset osiemdziesiąt jeden złotych i dwadzieścia sześć groszy),
- w pozostałym zakresie apelację oddala,
- znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego.

Romana Mrotek	Beata Górską	Urszula Iwanowska
---------------	--------------	-------------------

UZASADNIENIE

Powód T. M. wystąpił z pozwem przeciwko Krajowemu Ośrodkowi (...) w W. Oddziałowi Terenowemu w G. i wniósł o nakazanie pozwanemu Krajowemu Ośrodkowi (...) Oddziałowi Terenowemu w G. aby w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty zapłacił na rzecz powoda T. M. kwotę 322.809, 24 zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy tj. okres od 23.03.2016 r. do 22.05.2018 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 02.06.2018 r. do dnia zapłaty i kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa radcowskiego lub w tym terminie wniósł sprzeciw do sądu. W przypadku skutecznego wniesienia przez pozwanego sprzeciwu, wniósł o zasądzenie od pozwanego Krajowego Ośrodka (...) Oddziału Terenowego w G. na rzecz powoda T. M. kwoty 322 809,24 zł, tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy tj. okres od 23.03.2016 r. do 22.05.2018 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 02.06.2018 r. do dnia zapłaty, zasądzenie od pozwanego Krajowego Ośrodka (...) Oddziału Terenowego w G. na rzecz powoda T. M. kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa radcowskiego według norm przepisanych oraz nadanie wyrokowi w części zasądzającej żądane roszczenie rygoru natychmiastowej wykonalności - w trybie art. 333 § 2 k.p.c. W ocenie powoda ziściły się wszystkie przesłanki dla wypłaty wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy przewidziane w art. 47 k.p. Okres całkowitego pozostawania przez powoda bez pracy został przez niego wyliczony na 26 miesięcy, gdzie wysokość miesięcznego wynagrodzenia powoda wynosiła 12.415,74 zł.

Nakazem zapłaty z dnia 12 lipca 2018 roku wydanym w sprawie VI Np 1/18 referendarz sądowy w Sądzie Okręgowym w Gorzowie Wlkp. nakazał pozwanemu Krajowemu Ośrodkowi (...) Oddział Terenowy w G. zapłacić na rzecz powoda T. M. kwotę 322.809,24 zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy tj. za okres od dnia 23/03/2016 r. do 22/05/2018 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 02/06/2018 r., oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 23 340,45 zł w terminie dwóch tygodni od doręczenia tego nakazu albo w tym terminie wnieść sprzeciw do sądu.

Pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, żądając oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych. Pozwany podkreślił, że powodowi nie przysługuje wynagrodzenie za okres, w którym był niezdolny do pracy i pobierał zasiłek chorobowy. Podobnie rzecz się ma do świadczenia rehabilitacyjnego. W ocenie pozwanego należałoby również ustalić, czy powód nie pobierał w tym okresie zasiłku dla bezrobotnych, który co prawda nie ma niweczącego wpływu na roszczenie o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, niemniej jednak wypłata wynagrodzenia musiałaby się wiązać dla powoda z obowiązkiem zwrotu pobranego zasiłku. Pozwany wskazał, że jak wynika z Centralnej Ewidencji i informacji o Działalności Gospodarczej, powód prowadzi działalność gospodarczą od dnia 16.05.2016 r., a więc przed tym terminem mógł pobierać zasiłek dla bezrobotnych, natomiast w okresie prowadzenia działalności mógł korzystać z zasiłku chorobowego oraz świadczenia rehabilitacyjnego. Pozwany zakwestionował także rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. dotyczące przywrócenia powoda do pracy, jako że pracodawca powoda - Agencja Nieruchomości Rolnych Skarbu Państwa została zniesiona ustawowo, a przywrócenie do pracy nastąpiło do zupełnie nowego podmiotu - Krajowego Ośrodka (...). Dlatego też pozwany skorzysta z przysługującego mu uprawnienia i wystąpi do Sądu Najwyższego ze skargą kasacyjną co stanowić będzie podstawę do zawieszenia niniejszego postępowania.

Wyrokiem z dnia 28 listopada 2018 roku Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zasądził od pozwanego Krajowego Ośrodka (...) Oddziału Terenowego w G. na rzecz powoda T. M. kwotę 322.809,24 złote z odsetkami ustawowymi od dnia 2 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy pod warunkiem jej podjęcia; oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 24.240 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił, że powód T. M. został powołany z dniem 06.08.2008r. na stanowisko Dyrektora Oddziału Terenowego (...) w G. Otrzymał wynagrodzenie z zastosowaniem mnożnika w wysokości 5,0 kwoty bazowej. Powód

pismem z 15.12.2015r. złożył oświadczenie p.o. Prezesa (...) W. H. o rezygnacji ze stanowiska Dyrektora Oddziału Terenowego (...). Jednocześnie poprosił o zmianę stanowiska na Głównego Specjalistę, w drodze porozumienia stron, w Oddziale Terenowym (...) w G. z mnożnikiem wynagrodzenia miesięcznego w wysokości 3,0. Pismem z dnia 01.02.2016r. powód, w związku ze złożoną rezygnacją na podstawie art.9 ust.3a ustawy z dnia 19.10.1991 r o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa został odwołany z dniem 01.02.2016r. ze stanowiska Dyrektora (...) w G. Jednocześnie w piśmie strony zgodnie postanowiły, że od dnia 01.02.2016r. powoda obowiązywać będą następujące warunki zatrudnienia: forma zatrudnienia: umowa o pracę na czas nieokreślony; rodzaj umówionej pracy: Główny Specjalista w Sekcji Gospodarowania Zasobem; wymiar czasu pracy: w pełnym wymiarze czasu pracy; miesięczne wynagrodzenie: wg IX kategorii zaszeregowania z zastosowaniem mnożnika kwoty bazowej w wysokości 3,0 i inne składniki płacowe na warunkach i zasadach określonych w zarządzeniu Nr (...) Prezesa (...) z dnia 03.09.2007r. w sprawie wprowadzenia jednolitego tekstu Regulaminu wynagradzania pracowników (...) z późn. zm.

Pismem z dnia 14.03.2016r, doręczonym w dniu 22.03.2016r, z powodem rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika. Jako przyczynę rozwiązania umowy o pracę z powodem wskazano uzyskane w dniu 03.03.2016 r. informacje o ciężkim naruszeniu przez powoda następujących obowiązków pracowniczych w okresie zajmowania stanowiska Dyrektora Oddziału Terenowego.

Wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop na stanowisku głównego specjalisty wynosiło 12.415,74zł, a na stanowisku Dyrektora 20.692,90zł brutto.

W chwili złożenia w/w oświadczenia powód był radnym sejmiku województwa. Pozwany pismem z dnia 04.03.2016 r. zwrócił się do Przewodniczącego Sejmiku Województwa (...) z wnioskiem o podjęcie uchwały w przedmiocie wyrażenia zgody na rozwiązanie stosunku pracy z T. M.. Uchwała Sejmiku Województwa w powyższym zakresie nie została jednak wydana bowiem w dniu 25.03.2016 r. dyrektor (...) w G. wycofał wniosek o podjęcie przedmiotowej Uchwały. Krajowy Ośrodek (...) z dniem 1 września 2017 roku na mocy ustawy z dnia 10 lutego 2017 r. przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Ośrodku (...) (Dz. U. 2017 poz. 623) wstąpił w prawa i obowiązki (...) Skarbu Państwa.

Powód wniósł odwołanie od rozwiązania z nim umowy o pracę. Wyrokiem z dnia 14.12.2017 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt IV P 102/16 Sąd Rejonowy w Gorzowie Wlkp. zasądził od pozwanego Krajowego Ośrodka (...) Oddziału Terenowego w G. na rzecz powoda T. M. kwotę 37.247,22 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę. W pozostałej części powództwo oddalił. Ponadto, zasądził od pozwanego na rzecz powoda zwrot części opłaty sądowej, koszty zastępstwa procesowego wzajemnie zniósł. Od powyższego wyroku strony wywiodły apelacje. Wyrokiem z dnia 22.05.2018 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt VI Pa 19/18 Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp., zmienił w/w wyrok w ten sposób, że przywrócił powoda T. M. do pracy w Krajowym Ośrodku (...) Oddziale Terenowym w G., na stanowisko głównego specjalisty na poprzednich warunkach płacy i pracy. W pozostałym zakresie powództwo oddalił. Zasądził od pozwanego na rzecz powoda zwrot kosztów procesu. Oddalił apelację pozwanego i zasądził od pozwanego na rzecz powoda zwrot kosztów za postępowanie apelacyjne.

Powód w dniu 23.05.2018 r. skierował do Krajowego Ośrodka (...) Oddziału Terenowego w G. oświadczenie o gotowości niezwłocznego podjęcia pracy wraz z wnioskiem o wypłatę zaległego wynagrodzenia w łącznej wysokości 322.809,24 zł i wystawienia nowego świadectwa pracy. W dniu 28.05.2018 r. powód stawił się w pracy oraz otrzymał skierowanie na badania profilaktyczne, przeprowadzane przez lekarza medycyny pracy. Następnie przydzielono mu nowe stanowisko pracy i zakres obowiązków. Powód został skierowany do wykonywania pracy w Sekcji Zamiejscowej (...) w B.. Obecnie powód w pełnym wymiarze czasu pracy wykonuje obowiązki powierzone jemu przez pracodawcę, na dotychczas zajmowanym przez niego stanowisku tj. głównego specjalisty.

W dniu 31.08.2018 r. pozwany wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowy w Gorzowie Wlkp. z dnia 22.05.2018 r. wydanego w sprawie o sygnaturze akt VI Pa 19/18.

Powód w okresie od 23.03.2016 r. do 22.05.2018 r. nie pobierał zasiłku dla bezrobotnych. W okresach od 23.03.2016 r. do 31.03.2016 r., od 01.04.2016 r. do 30.04.2016 r. oraz od 01.05.2016 r. do 15.05.2016 r. przebywał na zasiłkach chorobowych.

T. M. od dnia 15.05.2016 r. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą Centrum Doradztwa i Usług (...). Z tego tytułu otrzymywał dochód rzędu 40.000 -45.000 zł.

Na podstawie powyższego stanu faktycznego Sąd I instancji ocenił, że powództwo okazało się zasadne. Jako podstawę prawną roszczeń powoda wskazał treść przepisów art. 47 k.p. Wyjaśnił, że wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy jest obliczane według zasad obowiązujących w odniesieniu do ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy.

Sąd Okręgowy wyjaśnił także, że zgodnie z art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (t.j. Dz.U. z 2018 poz. 913 z późn. zm.) rozwiązanie z radnym stosunku pracy wymaga uprzedniej zgody sejmiku województwa, którego radny jest członkiem. Sejmik województwa odmówił zgody na rozwiązanie stosunku pracy z radnym, jeżeli podstawą rozwiązania tego stosunku są zdarzenia związane z wykonywaniem mandatu przez tego radnego.

Sąd I instancji wskazał, że w okolicznościach niniejszej sprawy, poza sporem postawało, że rozwiązanie umowy o pracę z powodem podlegało ograniczeniu na mocy powyższego przepisu. Rozwiązanie przez stronę pozwaną umowy o pracę zawartej z powodem bez zgody Sejmiku Województwa było jaskrawym naruszeniem przepisów o ochronie trwałości stosunku pracy radnych, co potwierdzało orzeczenie Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 22.05.2018 r., sygn. akt VI Pa 19/18 i dawało powodowi prawo do wynagrodzenia za cały czas pozostawania bez pracy, a nie tylko z ograniczeniem do 2 miesięcy czy 1 miesiąca. Powód w dniu 23.05.2018 r., po uprawomocnieniu się wyroku o przywróceniu go do pracy, skierował do pozwanego pismo informujące o gotowości świadczenia pracy. Z kolei w dniu 28.05.2018 r. powód stawiał się w pracy oraz otrzymał skierowanie na badania profilaktyczne.

Dlatego też Sąd Okręgowy na podstawie art. 47 k.p. zasądził na rzecz powoda wynagrodzenie za czas pozostawania przez powoda bez pracy w wysokości określonej przez powoda, a jednocześnie niekwestionowanej przez pozwanego. Sąd Okręgowy ustalił, że powód od 23.03.2016 r. do 22.05.2018 r. pozostawał bez pracy. Okres ten wynosił 26 miesięcy, a wysokość miesięcznego wynagrodzenia powoda liczonego jako ekwiwalent za urlop wynosiła 12.415,74 zł. W konsekwencji Sąd I instancji uznał za uzasadnione żądanie zapłaty kwoty 322.809,24 zł.

Sąd I instancji wskazał także, że stan faktyczny ustalił na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wnioski wywodząc w oparciu o zeznania powoda oraz dokumenty znajdujące się w aktach sprawy. Sąd Okręgowy dał im wiarę w całości, albowiem ich prawdziwość i autentyczność nie budziła wątpliwości, jak również nie zostały one w tym zakresie zakwestionowane przez strony postępowania.

Sąd Okręgowy zważył także, że okoliczność wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 22.05.2018 r., sygn. akt VI Pa 19/18 w sprawie o przywrócenie powoda do pracy, pozostawała bez wpływu na treść niniejszego orzeczenia. Nadto, ustawa z dnia 10 lutego 2017 r. przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Ośrodku (...) (Dz.U. z 2017 r. poz. 624) w art. 46 ust. 1 wprost wskazywała, że Krajowy Ośrodek (...) z dniem 1 września 2017 r. z mocy prawa wstępuje w ogół praw i obowiązków znoszonej (...). Nie sposób zatem twierdzić, iż mamy do czynienia z nowym podmiotem.

O odsetkach ustawowych Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Skoro roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy powstaje (staje się wymagalne) dopiero w momencie podjęcia pracy po przywróceniu do niej, to pracodawca (dłużnik) opóźnia się w jego spełnieniu dopiero od tego momentu. Powód żądał odsetek od dnia 02.06.2018 r., była to data późniejsza niż data podjęcia pracy. Tym samym żądanie to Sąd I instancji uwzględnił w całości.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Powód wygrał sprawę w całości dlatego też należał mu się zwrot poniesionych kosztów postępowania obejmujący zwrot poniesionej opłaty sądowej w kwocie 16.140,00 zł (5%

z kwoty 322809,24 zł) oraz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 8.100,00 zł. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego Sąd ustalił w oparciu o § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 poz.265). Łącznie kwota zasądzonego kosztów postępowania wyniosła 24.240,00 zł.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył pozwany, zarzucając jednocześnie sprzeczność istotnych ustaleń Sądu ze zgromadzonym materiałem dowodowym polegających na przyjęciu, iż powodowi należy się cała dochodzona pozwem kwota, mimo iż, jak zostało to ustalone, powód w czasie pozostawania bez pracy przebywał na zasiłku chorobowym przez okres niemalże dwumiesięczny, a nadto bezpodstawnym przyjęciu przez Sąd I instancji, iż wysokość wynagrodzenia nie była przez pozwanego kwestionowana, czemu przeczy treść sprzeciwu od nakazu zapłaty oraz wywiedziona skarga kasacyjna i związany z tym wniosek o zawieszenie postępowania.

Mając na uwadze powyższy zarzut apelujący wniósł o zawieszenie postępowania do czasu rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej, o uchylenie orzeczenia i przekazanie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o zmianę zaskarżonego orzeczenia uwzględniając okresy, za które powód nie powinien otrzymać wynagrodzenia. Nadto apelujący domagał się zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu apelujący wskazał między innymi, iż Sąd mimo dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie przebywania przez powoda w okresie pozostawania bez pracy na zasiłku chorobowym, nie uwzględnił tego faktu przy wyliczaniu należnego wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy. Mimo, że powód został przywrócony do pracy przez Sąd Okręgowy, a następnie zażądał wynagrodzenia za cały okres pozostawania bez pracy, to jak wynika z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego, nie przysługuje mu wynagrodzenie za okres, w który był niezdolny do pracy i pobierał zasiłek chorobowym. Z ustalonego stanu faktycznego wynika, iż powód w okresach 23.03.2016 – 31.03.2016; 1.04.2016 – 30.04.2016 i 1.05.2016 – 15.05.2016 przebywał na zasiłku chorobowym, wobec czego okresy te nie powinny zostać zaliczone przy wyliczaniu należnego wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie w całości na posiedzeniu niejawnym jako oczywiście bezzasadnej oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ewentualnie apelujący domagał się oddalenia apelacji w całości i zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna i skutkowałą koniecznością wydania orzeczenia reformatoryjnego co do kwoty 22 027,98 zł, która to kwota stanowi wysokość wynagrodzenia, jaka by powodowi przysługiwała za okres pobierania zasiłku chorobowego, gdyby w tym okresie nie pobierał przedmiotowego zasiłku.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie jest bezsporny i jako taki w całości stanowił podstawę oceny prawnej. W niniejszej sprawie bezprawność wypowiedzenia umowy o pracę została prawomocnie stwierdzona i powód podjął pracę ponownie na skutek przywrócenia do pracy, zatem zaistniała przesłanka uzasadniająca przyznanie wynagrodzenia za okres pozostawania bez pracy. Uzasadnienie apelacji w większości sprowadziło się zakwestionowania rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. dotyczącego przywrócenia powoda do pracy. Apelujący wskazywał, że pracodawca powoda - (...) Skarbu Państwa została zniesiona ustawowo, a przywrócenie do pracy nastąpiło do zupełnie nowego podmiotu - Krajowego Ośrodka (...).

Tytułem wstępu wyjaśnić należy, że zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 47 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz.U.2020.1320 j.t.) pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy, przysługuje wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, nie więcej jednak niż za dwa miesiące, a gdy okres wypowiedzenia wynosił trzy miesiące - nie więcej niż za miesiąc. Jeżeli umowę o pracę rozwiązano z pracownikiem, o którym mowa w art. 39 k.p., albo z pracownicą w okresie ciąży lub urlopu macierzyńskiego, wynagrodzenie przysługuje za cały czas pozostawania

bez pracy; dotyczy to także przypadku, gdy rozwiązano umowę o pracę z pracownikiem-ojcem wychowującym dziecko w okresie korzystania z urlopu macierzyńskiego albo gdy rozwiązanie umowy o pracę podlega ograniczeniu z mocy przepisu szczególnego. W niniejszej sprawie nie było sporu co do tego, że powód był pracownikiem podlegającym szczególnej ochronie.

W orzecznictwie utrwalone jest stanowisko, że pracodawca rozwiązujący stosunek pracy z pracownikiem podlegającym szczególnej ochronie powinien dołożyć najwyższej staranności w przestrzeganiu norm prawnych regulujących sposób rozwiązania umowy o pracę. Wynika to ze specjalnej, przyznanej przez przepisy prawa pracy, a uzasadnionej między innymi wykonywaną funkcją społeczną, pozycji pracowników szczególnie chronionych. Sankcją nieprzestrzegania tych norm jest między innymi obowiązek zapłaty wynagrodzenia za cały czas pozostawania bez pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2000 r., I PKN 750/99, LEX nr 1224658).

Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie, bowiem powód został przywrócony do pracy na mocy orzeczenia Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. (sygn.. VI Pa 19/18). Powód został przywrócony do pracy w Krajowym Ośrodku (...) Oddziale Terenowym w G., na stanowisko głównego specjalisty na poprzednich warunkach płacy i pracy. Sąd Najwyższy wyrokiem z 24 września 2020 r. oddalił skargę kasacyjną pozwanego. Tym samym bez znaczenia pozostają dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy argumenty pozwanego podnoszone w powyższym zakresie.

Zasadny okazał się zarzut sprzeczności istotnych ustaleń ze zgromadzonym materiałem dowodowym polegających na przyjęciu, iż powodowi należy się cała dochodzona pozwem kwota, mimo iż powód w czasie pozostawania bez pracy przebywał na zasiłku chorobowym przez okres niemalże dwumiesięczny.

Wynagrodzenie w razie przywrócenia do pracy obliczane jest według zasad obowiązujących przy ustaleniu ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy i ma odpowiadać wynagrodzeniu, jakie pracownik otrzymywałby, gdyby w czasie pozostawania bez pracy pracował. Wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy posiada właściwości odszkodowawcze i pełni rolę kompensacyjną względem utraty wynagrodzenia w rezultacie niemożności wykonywania pracy wskutek wadliwego lub bezprawnego rozwiązania stosunku pracy. Jest to zatem wynagrodzenie zasądzone za czas niewykonywania pracy, w którym pracownik mógłby ją świadczyć, tyle że doznał przeszkód wskutek bezprawnych działań pracodawcy. Z konstrukcyjnego punktu widzenia wynagrodzenie z art. 57 § 1 i § 2 k.p. należy się za niedopuszczenie pracownika do pracy. Przysługuje bez względu na winę pracodawcy i wystąpienie szkody po stronie zatrudnionego, jedynym warunkiem jego przyznania jest podjęcie przez pracownika pracy, do której został przywrócony (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2019 r., II PK 254/17, Lex nr 2605577). W orzecznictwie przyjmuje się, że wynagrodzenie to służy naprawieniu szkody, jaką poniósł pracownik w wyniku utraty zarobku wskutek niezgodnego z prawem rozwiązania przez pracodawcę stosunku pracy. Sąd Najwyższy konsekwentnie przyjmuje, że w sytuacji, gdy w okresie pozostawania bez pracy pracownik był czasowo niezdolny do pracy i nabył uprawnienie do zasiłku chorobowego, okres pobierania tego zasiłku należy odliczyć od okresu, za który pracownikowi ma być przyznane wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, podobnie, jeżeli w okresie pozostawania bez pracy pracownik niezdolny do pracy uzyskał świadczenia rehabilitacyjne, okres pobierania tego świadczenia odlicza się od okresu, za który pracownikowi przyznano wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy w wyniku przywrócenia do pracy. Czas pozostawania bez pracy, za który pracownikowi przywróconemu do pracy przysługuje wynagrodzenie, obejmuje okres, w którym pracownik faktycznie mógł wykonywać pracę, czyli był gotowy do podjęcia jej świadczenia, a wynagrodzenia za pracę został pozbawiony wyłącznie wskutek bezprawnej odmowy dopuszczenia go do pracy. Okres niezdolności do pracy, za który pracownik otrzymał zasiłek chorobowy z ubezpieczenia społecznego, nie jest okresem pozostawania bez pracy w rozumieniu art. 47 k.p. Sąd Najwyższy przyjmuje jako zasadę, że pracownik nie może pobierać jednocześnie wynagrodzenia za pracę i świadczeń z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa - zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego. Okres pobierania zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego podlega odliczeniu od okresu, za który pracownik powinien otrzymać wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2006 r., I PK 158/05, OSNP 2007/7-8/99, M.P.Pr. 2006/12/622 oraz powołane tam orzecznictwo).

Sąd Apelacyjny, mając na uwadze treść wywiedzionej apelacji i podniesionych w niej zarzutów, zobowiązał pełnomocnika pozwanego do nadesłania akt osobowych T. M., odpisu listy płac za okres od marca 2015 roku do marca 2016 roku oraz do wyliczenia ekwiwalentu za urlop na dzień rozwiązania z powodem umowy o pracę.

Sąd Odwoławczy dodatkowo ustalił, że wysokość zarobków T. M. za okres jednego miesiąca według zasad obowiązujących przy wyliczeniu ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy wynosi 12 415,74 zł brutto. W 2015 roku powód nie wykorzystał urlopu wypoczynkowego w wymiarze 10 dni, a w 2016 r. w wymiarze 7 dni. Należny ekwiwalent za ten okres równy jest kwocie 10 050,84 zł.

- dowód: pismo pozwanego z 26.02.2021 r. wraz z załącznikami, k. 231 - 247

Bezspornie powód pobierał zasiłki chorobowe w okresach od 23.03.2016 r. do 31.03.2016 r., od 1.04.2016 r. do 30.04.2016 r. oraz od 1.05.2016 r. do 15.05.2016 r. Tym samym od należnego powodowi wynagrodzenia za cały okres pozostawania bez pracy, tj. od 23.03.2016 r. do 22.05.2018 r. należało odliczyć łączną kwotę wynagrodzenia jaka by powodowi przysługiwała za okres pobierania zasiłku chorobowego, gdyby w tym okresie nie pobierał przedmiotowego zasiłku.

Z wyliczeń pozwanego wynika, że w przypadku powoda T. M. wysokość zarobków za okres jednego miesiąca według zasad obowiązujących przy wyliczeniu ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy to kwota 12 415,74 zł brutto. Okres całkowitego pozostawania przez powoda bez pracy został przez Sąd Okręgowy wyliczony na 26 miesięcy i nie był kwestionowany przez strony. Tym samym łączna kwota wynagrodzenia powoda za cały okres pozostawania bez pracy wynosi 322 809,24 zł. W celu ustalenia właściwej wysokości wynagrodzenia za okres pozostawania bez pracy, należało odliczyć łączną wysokość wynagrodzenia, jaka by powodowi przysługiwała za okres pobierania zasiłku chorobowego, gdyby w tym okresie nie pobierał przedmiotowego zasiłku, to jest 22 027,98 zł (za okres od 23.03.2016 r. do 31.03.2016 r. kwotę 3604,59 zł, za okres od 1.04.2016 r. do 30.04.2016 r. kwotę 12 415,74 zł, za okres od 1.05.2016 r. do 15.05.2016 r. kwotę 6007,65 zł). Tym samym kwota wynagrodzenia powoda za cały okres pozostawania bez pracy wynosi 300 781,26 zł.

Wobec powyższego i na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w części, o czym orzekł w pkt 1. W pozostałym zakresie oddalił apelację pozwanego.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Odwoławczy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., w związku z tym, że ostateczny wynik procesu jedynie nieznacznie różnił się od tego, który wynikał z zaskarżonego wyroku.

Romana Mrotek	Beata Górka	Urszula Iwanowska
---------------	-------------	-------------------